

Något om skrymteri

- C-O Rosenius -

Det kan synas mindre lönande att företaga ett sådant ämne som detta, då man nämligen vet, att det just är en utmärkande egenskap hos dem, vilka det i synnerhet angår, att de icke taga det till hjärtat, att de alltid äro säkra och trygga; men dels emedan Guds ord har så många allvarsamma varningar för skrymteri – vilket ju likväl bevisar, att sådana icke alltid äro fruktlösa – dels ock för de redliga själarnas del, att de må veta, vad de hava att vakta sig för; och äntligen, emedan det är svårt att tåga, när man ser en smygande fiende, som lönnmördat många kända och älskade vänner – svårt att tåga, även om man icke hoppas att kunna uträtta något med sitt rop – så vilja vi här, med åkallan och hopp om Guds bistånd, framkasta några anmärkningar i ämnet. O, måtte det dock komma till någon besinning och allvarlig självprövning! Ämnet är visserligen viktigt, faran visserligen stor.

Vad som allra först bör märkas, är, att icke allt skrymteri är uppsåtligt och medvetet, så att var och en, som är en skrymtare, även själv skulle veta det; nej, tvärt om, är det ett utmärkande tecken på de falska kristna, att de icke själva veta av, icke en enda gång frukta, att de äro det – att de äro skrymtare; såsom Kristus även visar med de *fävitiska jungfrurna*, vilka gjorde det bästa, de visste, togo sina lampor och i sällskap med de *visa* gingo ut emot brudgummen. Hade de då vetat vad de för sent fingo erfara, förvisso hade de i rätt tid skaffat olja i sina lampor. Man måste därför här rädas för ett ont, som man icke ser eller känner.

Den egenskapen finnes ock hos redliga själar, att de *frukta för att vara skrymtare*, då detta likväl icke är händelsen, och det är just därigenom de bliva bevarade för detta fina, fördolda onda, den falska kristendomens hemliga död, om vilken Jesus sade till församlingens ängel i Sardes: »*Jag känner dina gärningar, att du har namnet att du lever, och du är död*» (Uppb. 3:1).

Vi vilja likväl icke denna gång tala om detta finare slag av skrymteri utan om det i vanlig bemärkelse. I Luk. 12:1 läsas, följande ord: »När under tiden otaligt mycket folk hade samlats, så att de trampade på varandra, begynte han (Jesus) säga till sina lärjungar: *Framför allt tagen eder till vara för fariséernas surdeg, som är skrymteri*. Vari detta fariséernas skrymteri bestått, se vi i nästföregående kapitel, jämte många andra ställen. Där säger Jesus till dem: »I farisээр gören det yttre av bågaren och fatet rent, men edert inre är fullt av rov och ondska.» - »I given tionde av mynta och ruta m. m., men gån förbi *domen* och *kärleken* till Gud.» Detta var det grova fariseiska skrymteriet, att de med noggrannhet iakttago vissa yttre bud i lagen, men anden och syftet med lagen, domen, den grundliga förkrosselsen, känslan av sin fördömdedom - se detta som tillhörde den rätta bättringen, det fick stå tillbaka.

Där inne i hjärtat rådde ännu egenrättfärdighet och självbelåtenhet, ett obrutet och fräckt sinne som därför icke kunde värdera Guds kärlek, i Kristus uppenbarad och bevisad. De voro fromma och andliga, men Kristus betydde intet för deras hjärtan. Men ett sådant själstillstånd är ju förskräckligt, ty Gud däremot aktar ingenting annat, än, sin älsklige Son Kristus.

Men just sådana skrymtare äro alla de, som söka sin rättfärdighet i lagen; dels göra de lagens gärningar med en inre olust och fiendskap emot detta heliga, som Gud kräver, och således emot Gud själv; dels betyder ock Kristus ett intet för sådana hjärtan, om han ock i deras förstånd och bekännelse har någon plats. Ja, fariséerna i Jerusalem, de voro under all sin fromhet och noggrannhet Kristi bittraste fiender, samt understundom grova och uppenbara i sitt skrymteri.

T. ex. då de i sin iver att få Kristus dömd till döden förde honom, till hedningen Pilatus, voro de nog heliga att icke vilja gå in i rådhuset, för att icke bliva besmittade av hedniska tings vidrörande; men att de törstade efter den oskyldiges blod, det var dem ett intet (Joh. 18: 28).

Detta fariseiska skrymteri är så förskräckligt allmänt i världen, i den oomvända hopen, att man knappt kan finna en enda människa, som icke i mer eller mindre grad övar det, då man ju vanligen är noggrann i vissa buds efterlevnad, men låter andra och de viktigaste stå tillbaka; då man t. ex. är en flitig och ordentlig kyrkogångare, men aldrig rätt omvänder sig till Herren, aldrig rätt känner och begråter sin synd, aldrig rätt vördar och värderar Kristi blodsgjutelse, aldrig en enda gång fröjdas

över nåden o. s. v.; då man icke skulle kunna borttaga ett öre ifrån sin nästa, men kanske med förtal och lögn berövar honom hans dyrbaraste jordiska egendom, ett gott namn och rykte; då man andäktigt beder: *Helgat varde ditt namn*, men strax därpå själv missbrukar samma stora och heliga namn och aldrig avlägger sådant missbruk; och i allmänhet, då man vördar människor och kyrkan, men föraktar Gud själv, är noggrann i senare tavlan av Herrens lag, men förgäter den förra.

Om en sådan fariséernas helighet sade Jesus: *det ena skall du göra och det andra icke låta*. Det goda., som du gör, bör du göra och aldrig försumma; men det goda, som du förgäter, skulle du ock göra, om du icke i din fromhet vore en skrymtare och skalk.

Men att Kristus för ett sådant skrymteri varnar själva lärjungarna, dessa redliga och trogna själar, det är ganska besynnerligt och tänkvärt. Dock, han visste, huru väl det behövdes, han hade viktiga orsaker. Dessa kunna vi finna, om vi blott giva akt på det namn, som han här giver skrymteriet. Han kallar det »surdeg», utan tvivel med avsikt att fästa uppmärksamhet på skrymteriets betänkligaste och farligaste egenskaper. Surdegens mest utmärkande art är nämligen, att om man lägger blott något litet därav i en osyrad deg, så syras hela degen (Gal. 5: 9). Just sådan är skrymteriets art.

Om en redlig och levande själ i frestelsens onda dag blott börjar inrymma någon liten falskhet och oredlighet i den enskilda bättringen, så att han börjar i tysthet hysa och hylla någon kär synd, t. ex. något finare avgudereri, som likväl Anden bestraffar, eller någon oärlighet i handel och vandel, men vill för övrigt vara en allvarlig kristen, umgås med Guds ord och Guds vänner och håller god min – se, så besmittas hela anden; så att det skrymteri, som han inrymmer uti *ett fall*, snart tränger in uti flera och snart uti alla; så att han steg för steg övergår till ett falskt, skrymtaktigt väsende, varunder samvetet förstockas och omsider aldrig mer kan rätt väckas.

Men huru detta sker, att denna skrymteriets surdeg kan försyra, besmitta och i grund fördärva en Jesu lärjunge, därpå skola vi nu anföra ett exempel. Då Jesus talade de anförda orden, var där en, som icke lär hava rätt aktat dem, icke tagit dem till hjärtat; han var en av Jesu närmaste lärjungar, dessa tolv utvalda – det var Judas Iskariot. Där hava vi ett förskräckligt exempel på skrymteri!

Men innan vi företaga Judas historia, böra vi först erinra oss, vad som i synnerhet tillhör vårt ämne, och varpå vi därför företrädesvis böra fästa vår uppmärksamhet; nämligen först: själva skrymteriet och huru det smyger och gradvis tilltager; för det andra: den *säkerhet*, som vanligen bor i skrymtarens hjärta, och de grunder, han tyckes hava för att icke frukta; och äntligen den ovillkorliga *förtappelse*, som likväl till slut följer på ett falskt, skrymtaktigt väsende. Allt detta finna vi hos Judas.

En skrymtare är vanligen trygg och säker, ofta på sådana grunder som dessa: jag har ju mottagit så många och stora nådebevis av Gud; jag hör ju likväl icke till den otrogna hopen, utan till Jesu lärjungar; jag har ju umgåtts och umgås ännu alltid med Guds vänner, Guds ord och alla nådemedel; jag har ock genom Guds nåd nog andligt ljus, för att veta, på vad grund jag står o. s. v. Av allt detta saknades intet hos Judas.

Låt oss betrakta det: först var han en av »de tolv», de särskilt utvalda lärjungarna, som Jesus själv hade kallat att bliva hans närmaste vänner och tjänare, vilka skulle varda hans första fridshärolder att utropa och kungöra det ljuvliga budskapet om hans försoning och grundlägga det himmelrike på jorden, som sedan skulle utbredas till världens ända.

Judas hade således, såsom en av dessa tolv, så stora nådebevis och förmåner, som ingen av oss har haft. Han fick i mer än tre år vandra med Guds Son på jorden uti synlig, personlig umgängelse; fick äta och dricka med honom, vaka och vila med honom; han fick ock skåda hans dråpliga underverk och höra himlavisheten av hans egen mun och hans tungas vältalighet.

Lärjungarna kunde även vittna om sådana erfarenheter som: »Ordet vart kött och han bodde ibland oss» full med nåd och sanning; och vi sågo hans härlighet, såsom den av Fadern enfödde Sonens härlighets (Joh. 1: 14). Sådant hade Judas erfarit och hade att trösta uppå, och under detsamma bildades dock i hans hjärta ett så skrymtaktigt, falskt, förhärdat och djävulskt väsende, att Jesus en gång därom sade: »Har jag icke utvalt eder, I tolv, och en av eder är en djävul?» (Joh. 6: 70).

Men Judas hade ock särskilt det förtroendet och uppdraget att bära och handhava den gemensamma kassan, den enda lilla egendom, Jesus såsom människa hade på jorden – Judas »bar pungen». Han skulle nämligen emottaga och förvara de gåvor, som tacksamma och välvilliga Jesu vänner gävo åt sin Frälsare och välgörare, samt inköpa vad som behövdes, eller vad som skulle givas åt de fattiga (Joh. 12: 5, 6; kap. 13: 29).

Det var uti denna sin förvaltning, han först började öva finare oärlighet och tjuveri; men detta skedde så småningom och oförmärkt, att de övriga lärjungarna ännu icke kunde märka eller misstänka någonting; utan det var först efteråt de visste att säga: »han var en tjuv» (Joh. 12: 6).

Men låtom oss livligt föreställa oss detta, kanske det blir en tavla, som slår någon i ansiktet. Judas umgicks dagligen med Jesus och hans omgivning, hans vänner och hans ord; men vissa stunder var han ute i de nämnda bestyren – då handlade han och då stal han; då undangömde han något litet ur pungen för sig själv. Men för sådan gärning behövde otvivelaktigt hans samvete från början något slags krypskäl, såsom t. ex.: »jag förtjänar väl att hava detta lilla för mitt besvär» – eller: »jag kan ju en annan gång lägga det tillbaka» (vilket likväl aldrig skedde); och allt nog: »jag behöver det, och det är ingen, som vet det.» Sådana äro ormens röster, och de voro även nog att föra Judas i snaran.

Det var oärlighet, efter det måste döljas, och det var en inledning till större ting. Korteligen: Judas var en tjuv. Men nu återkommer han från sådan handel till Jesus och de övriga lärjungarna, deltagar åter uti andliga och heliga ting, och det med en så slät, fri och ärlig uppsyn, att ingen kunde misstänka något. Se, så ser det äkta skrymteriet ut. Så tänkte han gäcka och bedraga Herren; därför har ock Herren låtit honom fortfara att bedraga sig själv – alla till ett varnande exempel. Herren tiger så djupt och så hotande, då skrymtaren icke vill låta varna sig av ordet. Judas får fortfara och gå steg för steg till den yttersta branten av sitt fördärv; Herren avskär eller hindrar honom icke, då han icke mer aktar varningar.

Lik Faraos, blev han genom varningarna endast mera förhärdad och förbittrad. Så växte i hans hjärta, jämte penningbegäret och skrymteriet, även avoghet mot hans Herre till den yttersta grad, sedan han en gång hade börjat inrymma, hylla och hysa djävulen. Omsider kunde han icke tåla, när han såg något, som han önskade hava i pungen, användas på Frälsaren. Ja, omsider förråder han för penningar sin gudomlige Herre och mästare. Men om de fattiga låtsade han hava stor ömhet. – Då han i Betania såg Maria begjuta Frälsarens fötter med den kostliga nardussmörjelsen, yttrade han: »Varför har icke denna smörjelse blivit såld för trehundra penningar och given åt de fattiga?» (Joh. 12:3—6).

Vid detta tillfälle fick han en tillrättavisning av Herren; och Matteus säger (kap. 26: 15), att det var nu, som Judas gick till de översta prästerna och sade: »Vad viljen I giva mig, för att jag skall förråda honom åt eder?» Och de kommo överens med honom om trettio silverpenningar. Så förenade sig hos Judas bitterheten med penningakärleken för att förråda Herren åt fienderna.

På detta sätt tillgår det ock ofta nu: en invärtes fallen kristen börjar först i smärre ting ådagalägga sin andes falskhet; men får han av de redliga kristna en broderlig varning, då blir han uppenbar, då bryter han ut i missnöje och uti ett friare syndaleverne.

Men vi återgå till Judas: handeln med de översta prästerna var uppgjord och gärningen var nära – och likväl håller han god min emot Jesus! Förskräckliga skrymteri! Judas har till och med mod att deltaga uti det högtidliga tillfället i Jerusalem i den tillredda salen, där Jesus med sina lärjungar åt det sista påskalammet och därvid talade så månet högtidligt och rörande ord (som ses av Luk. 22:15-16: samt de märkvärdiga fem kapitlen, Joh. 13—17).

Judas deltog här även i nattvarden, som nu instiftades och var således den första i världen, som vid det bordet »ätit och druckit sig själv en dom», som blivit säker på Herrens lekamen och blod». När nu Jesus vid bordet sade: »En av eder skall förråda mig», hade Judas ännu mod att gäckas med Herren och frågar: »Icke är det väl jag?» – Och ännu mera: när Jesus med tydliga ord yppar, vilken som var förråderen, och tillade de förskräckliga orden: *Men ve den människan, genom vilken Människosonen blir förrådd; det vore för den människan gott, att hon icke vore född* – då man tycker, att han skulle hava bleknat, dignat ned och ropat: Gud, misskunda dig över mig syndare, och skona mig för det djupa helvetet – då är han lika säker, hård och orörlig och går nu till själva gärningen.

Detta ställe i Judas historia är högeligen tänkvårt och är ett förskräckligt exempel på vad förstockelse vill säga. Judas hade haft tillfälle att dagligen se för ögonen, huru allt som denne Herren talade, fick sin bestämda och ovillkorliga uppfyllelse; han hade sett, huru han med blotta ord stillat stormen och havet, uppväckt döda, befallt fikonträdet att genast förtorka o. s. v., och nu kunde han av samma mun höra en så förskräcklig hotelse, utan att det ringaste frukta. Så ser det ut med en människa, som genom skrymteri blivit förstockad, så att samvetet icke mer kan väckas! Gud, Gud, förbarma dig över oss alla!

Det sista problemet av Judas skrymteri och förstockelse se vi äntligen vid örtagården, då Jesus fängslades. Då kommer han i spetsen för den utsända skaran att gripa och fängsla Jesus – och likväl går han fram till honom och hälsar ännu som vanligt: Hell dig, Rabbi! och kysser honom. Då fick han ock av Jesus detta milda och *sista* tilltalet: »Min vän, för vad är du här? Judas, förråder du Människosonen med en kyss?»

Nu var det slut – slut med hans umgänge med denne trogne, gode Herren – slut med skrymteriet inför honom. Sedan hörde han aldrig mer denna välbekanta röst, förr än han skall höra och igenkänna den på den yttersta dagen. – Ännu slumrade hans samvete i några timmar.

Men dagen därefter, då Jesus hade fått sin dödsdom, uppvaknade det i ett ögonblick, och nu kunde den olycklige mannen icke tröstas, nu föll han i grym förtvivlan. Det heter: »När Judas, som förrådade honom, såg, att han var dömd, ångrade han sig» m. m. Härav se vi, att djävulen hade ingivit honom den tanken, att det icke skulle komma så långt med saken, att det skulle gälla Jesu liv, utan att Jesus skulle väl med sin allmakt hjälpa sig. Nu såg han annat, nu började han frukta, att det gällde livet, och då först vaknade han. Nu var på en gång allt mod och alla de inbillningar, varmed satan hade uppfyllt honom, försvunna. Nu var hämndens förskräckliga stund kommen.

De silverpenningar, som förut voro honom så dyrbara, och på vilkas användande han visserligen hade tänkt med mycken förnöjelse, blevo så tunga och olidliga, att han icke förmådde bära dem, utan går till prästerna i templet med begäran, att de skola återtaga sina penningar. – Men nu var det för sent, Kristus kunde icke återköpas – Judas kastar dem därför ifrån sig och utgjuter sitt sorgsna, olyckliga hjärta i bitter klagan: »Jag har syndat, då jag förrådade oskyldigt blod!»

Och dessa präster, som förut troligen hade smickrat och lovat så mycket, hava nu ingen bättre tröst för den bedrövade mannen, än att svara: »Vad kommer det oss vid? Du må se dig om!» – Beträktom ock ett sådant svar. Så lönar världen och djävulen sina tjänare! Det är märkligt att skåda *även dessa skrymtares* modlöshet efter fullbordad gärning. De hade nu icke mod att säga: »Det är icke ”oskyldigt blod”, han är säker till döden.» – Så lämnar djävulen sina barn i nöden!

Den arme Judas går nu bort och hänger sig i förtvivlan – går ned från tempelberget till närmaste skog. Och med vilket uppsåt, med vilka tankar och känslor, ja, med vilka *minnen* – det må var och en betänka. – Han går och av alla de många tröstliga ord, som han hade hört av Jesu mun, föll intet enda honom i tankarna under vägen. Av Guds skickelse mötte honom icke heller någon människa, som hade kunnat hindra honom. Såsom en, den Gud övergivit, fick han gå – och han hängde sig i ett träd, föll ned och rämnade itu och gav ifrån sig alla sina inälvor på ett ohyggligt sätt (Apg. 1: 18).

Ett sådant slut fick en man som hade kunnat få en av de tolv tronerna i himmelen och döma Israels tolv släkter (Matt. 19: 28), en man, som hade njutit personligt umgänge och vänskap med Guds Son på jorden, blivit utvald av världen att stå i hans förbund – som hade dagligen hört det ymnigaste, renaste och kraftigaste Guds ord! Vad skola vi lära härav, vi som åskåda detta? Jo, att Gud icke låter *gäcka sig och har intet anseende till person*; att *skrymtares hopp blir avskuret*.

Vi skola lära, att om vi vilja vara Jesu lärjungar, skola vi däruti vara redliga inför honom. T. ex. om någon ibland oss vill vara en Jesu lärjunge, umgås med Guds ord och Guds vänner, talar gott och vackert därom o. s. v. men på andra stunder är i förtroligt umgänge med världen, är älskad och upptagen av världen, så är han sannerligen en skrymtare, en Judas» som väl icke ännu torde låta varna sig, utan anser det ganska väl gå an att både vara kristen och världsmänniska.

Men han skall lika säkert som Judas en annan gång med egen ofärd erfar, att *vilken som vill vara världens vän, han varder Guds ovän*; Judas var ock en Kristi lärjunge, ja en Kristi tjänare och predikant, av Kristus ordentligt kallad, och var dagligen i umgänge med andliga ting; men stundom gick han ut till de översta prästerna och kunde även vara ense och förtrolig med dem – med desamma, som voro hans Herres fiender. Sådant sätt att vara ense med alla kallas väl nu oftast att icke vara partisk eller sekterisk; men skriften kallar det: »tjäna två herrar», förena Kristus och Belial», bära främmande ok tillsamman med otrogna» – vara en *dubbel* man, en skrymtare.

Vidare: om någon vill vara kristen och räknas för en sådan, under det han övar Guds ord och bönen, men uti sitt enskilda och dagliga leverne i tysthet hyllar och övar någon skötesynd – om ock blott en enda, ty vi veta icke, att Judas låg i flera – någon skötesynd, t. ex. någon *oärlighet* i handel, i arbete, eller någon hemlig *otukt*, eller något *hat* och *oförsonlighet* emot någon ovän; så är han en skrymtare, en Judas, en förrädare, som, efter fulländad lek, stannar i förtvivlan och går förlorad.

Men för att även tala om de synder, som vanligen anses mindre betydande, såsom äregirighet eller fåfänglighet, eller något slags avgudereri, eller Guds namns missbruk, eller lögnaktighet, eller förtal, eller girighet, eller obarmhärtighet emot de fattiga, eller lättja, eller frosseri m. fl.

Om någon, som vill vara kristen och övar någon av dessa synder *uppsåtligt*, d. ä. utan att erkänna synden för synd, utan att lida av och strida emot densamma, utan tvärt om hyllar och försvarar den och söker aldrig avlägga eller emotstå den; så är ock han en skrymtare, som tydligt saknar den heliga, villiga anden, vilken alltid bestraffar sådana synder; ty en *redlig* själ kan väl vara mycket angripen av frestelser, samt svag och skröplig i levernet, ja, kan stappla och falla, men hon har likväl alltid den egenskapen, att hon lider av sin synd, förbannar och erkänner henne för vad hon är och önskar ingenting hellre, än att vara henne kvitt.

Korteligen, den är alltid en skrymtare och en Judas, som icke är redlig inför Herren, så att han hatar det han hatar; eller som blott med munnen klagat på synden, men aldrig företager sig att verkligen avlägga henne; eller som avlägger blott vissa synder, för att desto tryggare få behålla andra; eller äntligen som blott känner och skyr yttre synder, men aldrig känner och lider av *hjärtats* ogudaktighet, hårdhet och syndakärlek, utan är i huvudsaken nöjd med sig själv, nöjd med sin allvarlighet, sitt syndahat och i okunnighet om sin kärlek till synden.

Men vad vi ytterligare och i synnerhet böra lära av Judas är, att *ingen* må vara säker och tänka: skrymtarna äro skrymtare; en redlig kristen har intet att frukta. Nej, annat lär oss detta exempel. Då Judas av Frälsaren utvaldes till apostel, *var* han visserligen icke vad han sedan blev. Och huru många äro icke de, som *börjat i anden, men lyktat i köttet!*

Se här på Judas exempel och alla andra syndafall, huru lätt och snart det kan vara gjort, att en kristen är förlorad. I synnerhet när den rätta onda stunden är inne, när djävulen med sina listiga och starka anlopp angriper dig och på en gång upptänder köttets begärelse och förblindar ditt förstånd, så att de förskräckligaste synder synas dig icke det ringaste farliga, men oändligen kära, ja nödvändiga – då är det snart gjort, att du faller.

Till sådan frestelsestund hör i synnerhet trenne ting: först, att synden blir dig synnerligen kär och behaglig; för det andra, att, om du än så betraktar den, du omöjligen skall kunna finna, att den är farlig, utan den skall synas dig helt ringa och obetydlig; och för det tredje, att du börjar med att synda något litet och tänker, att »så litet gör ju intet». Så var det, när ormen besvek Eva med sin illfundighet. Han sade: Icke skolen I dö; det är ju blott att taga ett äpple; och ett äpple är ju blott ett äpple. Men däremot skolen I mycket vinna, nämligen först den ljuvliga fruktens njutande och sedan ett större förstånd.

Likaså när han förförde Judas. Det börjades blott med litet snattande, och då hette det: Jag tager ju blott något så litet – och blott denna gång! (för var gång) och – det är icke orätt, att jag har något för mitt besvär o. m. d. Vidare, när djävulen ingav honom i hjärtat att förråda Jesus, var det ju så naturligt att tänka: 30 silverpenningar äro icke att förakta – och ingen fara! Jesus är först oskyldig och sedan allsmäktig; icke kan det galla hans liv – emellertid gör jag mig en god förtjänst.

Sådant har Judas visserligen tänkt. Vem skulle hava sagt honom, att han dagen efter gärningen skulle vara så förtvivlad, att han skulle gå bort och hänga sig. Det trodde han icke, utan han tänkte blott på, huru han den dagen skulle njuta av sina penningar. Hade han på torsdagen, då Jesus varnade honom, trott, vad han dagen därpå fick erfaras, visserligen hade han bävat för den handeln, såsom för själva helvetet; men han såg det ännu icke själv, och djävulen fyllde honom med andra ingivelser.

Var och en betänke detta i tid och lära en gång förstå syndens och djävulens rätta art, nämligen att om du blott inrymmer synd och skrymteri uti ett fall och vid ett tillfälle, skall du snart så försoffas, förtjusad och förblindas att du icke skall förmå se, att det är den ringaste fara å färde, och så skall du så småningom gå steg för steg till ditt yttersta fördärv.

Ja, det är så besynnerligt i en sådan ond, satanisk tjusningstund, att om du ock på det grundligaste vill överväga och betrakta den synd, till vilken du frestas, du likväl omöjligen skall kunna se annat, än att den är *alls icke är farlig*, utan ringa och lätt som en fjäder. Men däremot skall den ock på samma gång synas dig oändligen kär och ljuvlig.

Dessa äro de rätta färgerna på syndens framsida i försökelsens stund, samt de rätta tecknen, att du för tillfället är i en försökelse eller står ett prov, då din odödliga själs väl eller ve torde skola avgöras; ty börjar du nu allenast skrymta, hylla synden och dölja henne, så är det förbi med dig.

Skrymteriet är syndens och djävulens gyllene överklädnad, utan vilken de icke komma någon väg. Sannerligen, tag bort skrymteriet. och du skall aldrig kunna *förbliva* i någon synd eller fortfara däri, utan du skall då alltid uppstå därur och frälsas. Hade Judas blott bekänt, vad djävulen hade ingivit honom – om det ock endast skett inför någon av lärjungarna – så hade djävulen genast varit avväpnad, och Judas hade icke längre fortgått i synden.

Detta är ett medel, som hårt frestade kristna i alla tider begagnat emot djävulen, och alltid med stor välsignelse. Därför gäller just här apostelns förmaning: *Bekännen för varandra edra överträdelser, och bedjen för varandra, på det att I mån varda helade* (Jak. 5: 16).

Men allt detta är något, som man sällan tror rätt och besinnar, förr än man av egen bedrövlighets erfarenhet lärt det, då det ofta är för sent. Vad är det man icke tror? Jo, att man i frestelsestunden undergår en verklig *förblindelse* och *förtjusning*, så att man blir trygg, säker och dristig och tycker sig se, att där är alls ingen fara, då det likväl spelas om själva livet och själen. Och om någon tror detta förut, så händer det honom likväl, att när han själv faller i frestelse till någon synd, så synes honom likväl den synden icke farlig.

Här skulle man likväl billigt komma i fruktan och med lärjungarna fråga: »Vem kan då varda frälst?» Och Jesus svarade och sade: »Det som är omöjligt för människor, det är möjligt för Gud.» Så länge vi förbliva uti denna fruktan och denna tröst, kunna vi aldrig förgås, utan skola alltid förbliva uti Guds hand. Han är en trofast hjälpare och herde och säger själv: »Ingen skall rycka de mina utur min hand.»

- C-O Rosenius 1844